

Πλὴν ἂν τὴν ἀγνώστον αὐτὴν δὲν ἔπλασεν ἡ μοίρα,
Ἐὰν δὲν τὴν ἐφώτισεν ὁ Ἥλιος ἀκόμα,
Δὲν βλέπτει! μόνος μὲ αὐτὴν τὴν ἔπλασα τὴν χεῖρα,
Ἐκ λάβας ὡς τὴν ἤθελον καὶ ὄχι ἀπὸ χῶμα . . .

Γ.

Μὲ Βύρωνος τὴν ἔπλασα γογγύζουσαν καρδίαν,
Καθὼς τὴν Σάνδην ἔμπλεον ὀργῆς καὶ ἀθείας,
Τῆς ἔδωκα τὴν σκοτεινὴν τοῦ Δάντου φαντασίαν,
Καὶ τῆς ἐχάρισα τὸ πᾶν . . . ἐκτὸς τῆς εὐτυχίας.

Ἵστε τὴν νύκτα ἀγρυπνῶ εἰς τὴν ἀκτὴν ρευθώδης,
Τὴν βλέπω ἀναδύουσαν ἀπὸ τὸ μαῦρον κύμα,
Μὲ προσκαλεῖ πλησίον τῆς λευκῆ καὶ ὀμιχλώδης,
Κ' ἔπειτα πάλιν χάνεται εἰς τὸ ὑγρὸν τῆς μνήμα!

Ἱεροφάντην τῶν νεκρῶν μ' ἰτέαν ἐστεμμένην,
Τὴν βλέπω τὰ μεσάνυχτα εἰς γῆν κοιμητηρίων,
Μέτωπον κλίνουσαν ὠχρὸν εἰς στήλην συντριμμένην,
Νὰ μοῦ δεικνύη κατηφῆς λησιμονηρὴν μνημεῖον . . .

Τὴν βλέπω μὲ τὴν κάθυρον πετώσαν τρικυμίαν,
Τὴν βλέπω μὲ τὰ σύννεφα νὰ σχίξῃ τοὺς ἀέρας,
Τὴν βλέπω εἰς τὴν κόλασιν, κ' εἰς ταύτην τὴν καρδίαν,
Παντοῦ τὴν βλέπω, πλὴν ποτὲ εἰς τοὺς χρυσοῦς ἀθέ-
[ρας . . .

ἽΩ, τὴν ἀγνώριστον αὐτὴν, ρευθώδη ἐρωμένην,
Πολλάκις μὲ ἀκούσιον τὴν ἀτενίζω τρόμον,
Ἐντὸς δρυμόνων σκοτεινῶν βαδίζουσαν θλιμμένην,
Καὶ φύλλα φθινοπωρινὰ πατώσαν εἰς τὸν δρόμον!

Πολλάκις ἔρχεται αὐτὴ εἰς τὸ ψυχρὸν μου δῶμα,
Κύπτει, καὶ εἰς τὸ στήθος μου τὴν κεφαλήν στηρίζει,
Μὲ δίδει φίλημα νεκρᾶς καὶ κρῖον εἰς τὸ στόμα,
Καὶ « ἤλλα! » μ' ἐπικηδεῖον φωνὴν μοῦ ψιθυρίζει!

Καὶ φεῖγει, κ' ἐπανερχεται μὲ κάθυρον μανθῶσαν,
Μὲ λέγει: « μίαν μετὰ σοῦ στιγμὴν νὰ μείνω μέλλω »
» Ἀπηυδαμένη ἔρχομαι ἀπὸ τὴν τρικυμίαν,
» Μ' ἐπάγωσεν ἡ θύελλα, νὰ μ' ἀναπαύσης θέλω . . .

Εἰξεύρω, δίδει θάνατον τοιαύτῃ ἐρωμένην,
Τοιοῦτος ἔρωσ, ἐννοῶ, συντρίβει τὴν καρδίαν.
ἼΑλλὰ τὸν ἕδην προτιμᾷ καρδία κολασμένην,
ἼΑπὸ τῆς μονοτονίας σας ἔδδῃ τὴν ἡσυχίαν!

Μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ σεμνότυπος παρθένοι!
ἼΑφ' οὗτος δὲν σας ἀγαπῶ, νὰ ἀγαπῶ ἀρχίζω. . .
Εἰς τῆς κολάσεως τὸ πῦρ ἐκείνη μὲ προσμένει,
Τὸν οὐρανὸν σας τὸν ψευδῆ ἐγὼ δὲν τὸν ἀξίζω!

(Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ

1860.)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.*

Η ΜΟΥΣΑ ΨΩΜΟΖΗΤΙΣ.

ἼΑπὸ τοῦ θεοῦ Παρνασσῶ τὰ ἱερὰ τεμένη
ἼΗ Μοῦσα τῆς ποιήσεως κατέθη ψωμοζήτησι,
ἼἘκράτει δίσκον κ' ἔψαλλε ὠχρὰ καὶ λυπημένην,
Τίς οἶδε ποῖον τέκνον τῆς ἐπόνει ἡ ψυχὴ τῆς . . .
Φεῦ! ὄνομα δὲν ἔψαλλεν ἀσήμαντον ἡ ξένου,
ἼΑν ξένου καὶ ἀνάληγτοι οἱ θεατὰ εἰσίγων
— « Ὁ Ποιητῆς, ἀνέκραξε, τοῦ Περιπλανωμένου,
» Πένης καὶ εἰς ἀφάνειαν ἐκπνέει μετ' ὀλίγον! . . .
» ἽΩ! ρίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας
» Διὰ τὸν πρῶτον ψάλλτην σας καὶ μάρτυρα τῆς λύρας.»

II.

« Τὰς χεῖρας δὲν ἐμόλυνεν εἰς ἔργα μαιφώνα
Οὐδεὶς τὸν εἶδε νὰ κτυπᾷ τῶν δυνατῶν τὰς θύρας
ἼἘζησε ψάλλον τὸν λαμπρὸν τοῦ ἔθνους σας ἀγῶνα,
Καὶ ἀποθνήσκει ἔνδοξον ἀπόπαιδον τῆς Μοίρας.
ἼἘπὶ τοῦ Κόσμου, δυστυχῆς, ἐὰν δὲν ἠγαπήθη,
ἼΑν σθουνομένην ἔδλεπεν ἐκάστην του ἐλπίδα,
Παρηγορίαν εὗρισκεν εἰς τὰ ἀπλά του ἤθη,
Κ' ἐξεδικεῖτο εὐγενῶς λατρεῖων τὴν Πατρίδα.
» ἽΩ! ρίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας
» Διὰ τὸν ἐξυμνήσαντα τοῦ ἔθνους τοὺς σωτήρας.»

III.

« Ὅπότεν τῆς Πατρίδος σας ἐσπάραττον τὰ στήθη
Τῶν τυφλωμένων τῆς υἱῶν ἡ ἔρις καὶ τὰ πάθη,
ἼὍπότεν τὴν ἐλπίστευον τῶν Βαυαρῶν τὰ πλήθη
Πρῶτος αὐτὸς πολεμιστῆς ἀδάμαστος ἐστάθη.
Μὲ Γρουμενὸν λειον γολθὴν, μὲ βέλη ἼΑρχιλόχου,
Καὶ μὲ δρακόντων μαστίγια μαστίζων τὴν κακίαν,
ἼἘπλήρωσε τὴν βέβηλον κακίαν τοῦ ἐνόου,
Καὶ ὕμνησε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἼΕλευθερίαν.
» ἽΩ! ρίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
» Διὰ τὸν ἀποθνήσκοντα πατέρα τῆς σατύρας.»

IV.

ἼἽπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν σὰς ἔθειγ' ἡ φωνὴ του,
Κ' ἐθέρμαινον τὰ στήθη σας οἱ φλογεροὶ του σίχαι
Καθ' ἣν μὲ βῆμα βίαιον φυγάδος, ἡ πλανήτου,
ἼἘθελοντῆς καταδόκος ἴς τὰ ξένα ἐδυστύχει! . . .
ἼἽπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνίσχυρος καὶ μόνος . . .
Φιλιππικῶς εἰς ἔρημον ἐβροντοφάνει Πνύκα
ἼἩ μ' ἐν πικρὸν μεϊδίαιμα, μ' ἐν ἄσμα ἀηθρόνος
Παλαίον πρὸς τὸν Ὅθωνα τὸν Ὅθωνα ἐνίκα.
» ἽΩ! ρίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
» Διὰ τὰς ἄλλοτ' ἔλαθεν ἀλύσεις εἰς τὰς χεῖρας.»

V.

» ἼΑν ἀποθάνῃ ἀκλαυστος κατάραν δὲν θ' ἀφήσῃ
ἼὉ ἔμπνευσμένος ποιητῆς μνησίκακακος δὲν εἶναι
ἼὍπου ταφῆ ὁ νάρκισσος κ' ἡ πόα θὰ ἀνθήσῃ,
Καὶ θὰ τὸν κλαίον ἐν σιγῇ αἱ εὐσομοὶ μυστίται.
ἼἌλλ' οὗτος ἦτον ἀηδῶν, μετὰ αἰῶνας πένθους
Τῆς νέας μας ποιήσεως τὸ πρῶτον ἔαρ ἦτον
ἼἌς κλίνη μόνον δι' αὐτὸ ἐνώπιόν του ἔθνους
Πᾶς μετ' αὐτὸν ἂν καὶ αὐτοῦ τῆς μούσης λάτρης κρείττων.
» ἽΩ! ρίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
» Διὰ τὰς πρώτας ἀπαρχὰς τῆς προσοίλου σας λύρας.»

VI.

» Ὅταν τὸ ἔαρ τῶν ἐθνῶν ἡ δόξα ἐπιστέφει,
ἼἘνθουσιῶν ὁ ποιητῆς διὰ τὴν δόξαν ψάλλει,

* Ὁ συνεργάτης ποιητῆς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ θέλγῃ ὑπὸ τὴν μετριόφρονα τῆς Μ α ρ ί α ς ψευδωνυμίαν τῆς Χρυσάλλιδος τοὺς ἀναγνώστας, ἀλλὰ φιλικὴ ἐφημερίς ἀπεκάλυψε τοῦ ποιητοῦ τὸ ὄνομα καὶ διέλυσε ταχέως τὸ γόητρον. ἼἌλλως τε ἡ ψευδωνυμία δὲν εἶχεν ἀπατήσει πολλοὺς, διότι στίχου ὡς οἱ τοῦ Κυρίου ἼΑχιλλέως Παράσχου προδίδουσιν εὐκόλως τοῦ ποιητοῦ τὸ ὄνομα

Θερμός ως φλογερός κρατήρ, ἀθώς ως τὰ βρέφη,
Συμβαίνει πλὴν νὰ μαρτυρῆ ἔνιός' ἐν ᾧ θάλλει.

Αἰσμονημένος τήχεται ἐν ταπεινῇ γωνίᾳ,
Καί ὡς λαμπὰς νεκρώσιμος ἐν παραθύρῳ σβύνει,
Καὶ πρὶν τὸν στέψη ἡ Τιμὴ καὶ ἡ Ἀθανασία
Τὸν φαρμακευ' ἢ ἔνδεια καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη!
«ὦ! βίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας
» Διὰ τὸν Βάρδον Ἐλληνα τὸ παίγιον τῆς Μοίρας.»

VII.

Τοιαῦτα ἔλεγ' ἡ σεμνὴ τοῦ Παρνασοῦ παρβένος,
Καὶ δάκρυ ἀδαμάντινον τὸ ὄμμα τῆς θολόνει·
Οὕτως εἰς ῥόδου πέταλον ζέφυρος μυρωμένος
Εἰς ἓνα θρόμβον διαυγὴ τὴν δρόσον συνενόει.
Ἀφνης ῥυτιδομέτωπος τῆς ἀπεκρίθη γέρον·
— «Γενναία κόρη! εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν τί πλάττεις;
» Ἐδῶ, πικρὸν μειδιάμα ἐπὶ τὰ χεῖλη φέρων
» Τὸ κώνειον κατέπιεν Φωκίων καὶ Σωκράτης...
» Ὁ Ἕλλην ζώντας δὲν τιμᾷ τοὺς φίλους καὶ σωτήρας,
» Πλὴν διδοί μετὰ θάνατον τὸ τάλαντον τῆς χήρας.»

Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ Λουτεκία τρώγει ὡς ὁ Κρόνος, τὰ τέκνα τῆς·
ναὶ μὲν δὲν τὰ τρώγει, ἀλλὰ τὰ φονεύει, ἰδοὺ ἡ
μόνη διαφορά. Πόσαι γυναῖκες θελκτικαί, ἀγγε-
λοι συνάμα καὶ δαίμονες, βασίλισσαι τοῦ συρμοῦ,
ἐπιβάλλουσαι τὰς ὀρέξεις καὶ ἰδιοτροπίας των εἰς
ὀλόκληρον κοινωνίαν, δύνανται νὰ λέγωσι πρὸς ἑαυ-
τὰς, ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς ὀδύνης, βλέπουσαι κατὰ
τὸ ἔαρ τοῦ βίου, τὸν θάνατον προσεγγίζοντα μὲ
βῆμα ταχύ. *Οἱ Παρίσιοι μοι ἔδωκαν τὸ οὐκὴτρον,*
οἱ Παρίσιοι μοι δίδουν τὸν θάνατον! Τρισευ-
δαίμονες δὲ ἀκόμη αὐταὶ ὅταν ἀμέσως εἰς τὸν θά-
νατον καταλήγει ἡ ἐφήμερος βασιλεία των, διότι
πολλάκις συμβαίνει ἡ αὐτὴ ἐκείνη χεὶρ ἧτις ἐξε-
φύλλισε δυσεύρετα ἄνθη καὶ συνέστρεψεν ἀμελῶς
πολύτιμα τρίχαπτα, νὰ ἐκτείνεται ματαιῶς διὰ
νὰ λάβῃ ἄρτον ξηρόν. Πεπροικισμένοι μὲ ὅλα τὰ
θέλητρα καὶ μὲ ὅλας τὰς χάριτας, ἀληθῆ ἐντρο-
φήματα τῆς φαντασίας δημιουργηθέντα ὑπὸ τοῦ
ὑπερφουοῦς καλλιτέχνου ἐν ᾧρα καλλιτεχνικῆς δια-
θέσεως, ἔρχονται ἀγνωστον πόθεν, ἐπιβάλλονται,
διεγείρουσι περὶ αὐτὰς θαυμασμόν ἢ σκάνδαλον,
προξενουσι πλείοτερα δάκρυα ἢ χαράς, καταστρέ-
φουσι καταστρεφόμεναι, ἔπειτα δὲ αἰφνιδίως ἐξαφα-
νίζονται ὡς φωτεινὰ μετέωρα χωρὶς νὰ ἀφίσουν
οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεως των.

... Μία ὁμως ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρα τῶν ἄλ-
λων μέγας καλλιτέχνης διακόνισε διὰ τῆς γραφί-
δος του τὴν τόσον ἡδυπαθῆ καὶ εὐγενῆ συνάμα
καλλονὴν τῆς· ὁ Vidal μετεποίησε τὴν ὠραίαν
ἐκείνην κεφαλὴν ἧτις εἶχε φέρει τόσους ἀδάμαντας
εἰς κεφαλὴν οὐρανοῦ κάλλους, ἀγνόητος ἀγγελι-
κῆς, χάριτος θαυμασίας, καὶ ἀφότου ἢ θεᾶ ἐκείνη
ἀπέθανε, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἰχνογραφῆσῃ γυναι-
κας τῆς αὐτῆς τάξεως, καθότι δι' ἐκείνην μόνην
εἶχε κάμει ἐξαιρέσιν, τοσοῦτον συντελέσασαν εἰς
τὴν ἀρτιγενῆ φήμην τοῦ ζωγράφου καὶ εἰς τὴν τοῦ
πρωτοτύπου. Τὸν θάνατόν τῆς ἐθρήνησεν εἰς ποιη-
νῆς διὰ συγκινητικῶν στίχων καὶ νομίζω ὅτι αὐτοὶ
ἦσαν οἱ πρώτοί του στίχοι, καθότι ἦτο τότε εικο-
σαετῆς νεανίας. Ἐπειτα ἐξιστόρησεν εἰς διαπύρους
σελίδας τὸν πλήρη λαμπρότητος ἄμα καὶ πικρίας
βίον τῆς, ἐξ οὗ τέλος ἠτλησεν ὑπόθεσιν δράματος
χειροκροτηθέντος εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ θέατρα τοῦ κό-
σμου, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρωσ ἐνέπνεε τοῦ ποιητοῦ τὸν
κάλαμον, τὸ ποίημά του ἐγένετο ἀριστούργημα.
Ἄλλος πάλιν ποιητῆς, ὁ βασιλεὺς τοῦ μυθιστορήμα-
τος καὶ τῆς σκηνῆς, ὁ γόνιμος ἐκείνος νοὺς ὅστις ἐν
διαστήματι πέντε ἡμερῶν συνθέτει μέγα δράμα εἰς
γλῶσσαν ἄλλην παρὰ τὴν ἰδικὴν του, ὠμίλησε καὶ
οὗτος περὶ αὐτῆς μὲ τὸ θέλητρον ἐκεῖνο καὶ τὴν
ζωηρότητα τῶν ὁποίων αὐτῆς μόνος κατέχει τὸ
μυστήριον. Τοσοῦτον ἡ γυνὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν ὠραία
καὶ θελκτικὴ, τοσοῦτον ὑψηλόφρων καὶ εὐγενῆς καὶ
εἰς αὐτὴν τῆς τὴν πτώσιν. Καὶ λησμονῶ τὸν ἡγε-
μόνα τῆς ἐπιφυλλίδος, τὸν Νέστωρα τῆς Παρισινῆς
κριτικῆς, τὸν ἐπιδέξιον συγγραφέα ὅστις λέγει τὰ
ὠραιότερα πράγματα μὲ τὸν ἀφελέστερον τρόπον,
χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὰ λέγει. Ἀλλὰ τίς δὲν ἀνε-
γνωσε τὰς λαμπρὰς σελίδας τὰς ὁποίας ὁ Janin
ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Μαγδαληνὴν ταύτην, ὠραιότε-
ραν ἴσως καὶ τῆς τοῦ Τιτιανῶ. Τέλος ὁ ἔνδο-
ξος συγγραφεὺς τοῦ Rigoletto διὰ φθόγγων κηλούν-
των τὴν ἀκοήν καὶ θιγόντων ἀμέσως τὴν καρδίαν,
κατέστησε γνωστοτέραν ἀκόμη τὴν χαριεστάτην
νεάνιδα, ἧτις εἰς τὸ συμπόσιον τῆς ζωῆς, ἀτυχῆς
συνδαιτυμῶν ἔπιε προῶρος τὴν ἡδυπαθειαν εἰς τὴν
δηλητηριασμένην κήλυκα τῶν ἡδονῶν. Ἀλλὰ διατί
ἡ ἐξαιρέσις αὕτη ὑπὲρ αὐτῆς, ἐνῶ τόσαι ἄλλαι διε-
πέρασαν τὸν παρισινὸν ὀρίζοντα χωρὶς νὰ ἀφῆσω-
σιν ὅπισθεν των καμμίαν φωτεινὴν αὐλακα; Διότι
ὁ ἔρωσ κατηύγασε τὰς τελευταίας τῆς ἡμέρας καὶ
ὁ ἔρωσ ἐξευγενίζει τὰς πιπτούσας.

Ὁ θάνατός τῆς ὑπῆρξε μέγα συμβᾶν καὶ δι' αὐ-
τοὺς τοὺς Παρισίους, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀδακρον πό-